

## Разказ за Кольо Карамфилов от сина му Росен Карамфилов

Баща ми, Кольо Карамфилов, беше моят най-добър приятел. Едно вечно момче, един гений с четка в ръка, който отказа да порасне. До последно мечтаеше да се върне назад – към третото си детство. Той бе човек-море, което нямаше бряг. Всички морета имат бряг. Само това море – морето Кольо К. – с лекота възлизаше извън всички предели и минаваше всички граници. Тази електроцентрала за изкуство, която акумулираше картини вместо ток и не знаеше какво е умора, не знаеше какво е да спреш за момент. При него бе тъкмо обратното – непрестанно движение. Буквално и преносно. Той просто не познаваше чувството за самосъхрание, беше му абсолютно чужда думата лимит, ненавиждаше нищоправенето. По празниците винаги му беше най-скучно, защото тогава малко или много се налагаше да бездейства и да си почива. Това го изтощаваше повече, отколкото да нарисува две огромни платна в рамките на отрицателно за целта време. В това отношение си приличаме. Както и в доста други отношения.

Малцина знаят, но освен бохем на Пловдив, София и света, баща ми беше отдаден родител. Сърцето му биеше в тая посока. Погледът му все се спираше в мен. От самото ми раждане, аз бях неговият най-голям смисъл и отговорност. Съвсем естествено – с отговорността идва и грижата. Не само заради специфичната ми съдба, церебралната парализа и инвалидната ми количка. Това винаги са били подробности. Неговото внимание бе изцяло фокусирано върху идеята да успее да прохода духовно. Не е моя работа да твърдя дали това се е случило, нито искам да бъда център на този текст. Няма как обаче да не спомена, че моята поява е плод на бурната любов между него и майка ми – художничката и дизайнер Ина Дамянова. В последна сметка – бурята на тяхната любов бе последвана от раздяла, но когато тази буря затихна, остана обичта към сина. Цял живот с гордост ще повтарям, че съм синият цвят на Кольо К.

И като казах син цвят се сетих за една негова мисъл: „*Така и не се научих как се краде синьо от изгрев.*” Баща ми искаше да открадне това синьо, най-дълбокото, небесното синьо на битието, да го превърне в детайл, а не във фон на цялото. Той винаги се е вълнувал повече от етапите на създанието, отколкото от крайния резултат. Може да се каже, че за него крайният резултат бе следствие от огромно търпение и изследване на собствената му изненада. Изненадвайки себе си, той винаги изненадваше другите. Дали с присъствие или с изкуство – все едно. Някои ще го помнят с брилянтните изпълнения на Луис Армстронг, наред огромни

компании, в които той бе душата. Други ще го помнят с един поглед, запечатан в съзнанието завинаги. Без черни очила. Без предпазителя му от света. Татко никога не е бил суетен. За него бе важно да се откроява. Във всяка минута, с всеки жест. Да бъде той. Без никакво съмнение. С цялата полярност на палитрата от всевъзможни емоции. Кольо К. бе ярко присъствие. Затова отсъствието му в днешното време се усеща така отявлено.

Вероятно трябва да спомена нещо и за чисто човешката му история. Роден на 07.12.1963 в едно обикновено пловдивско семейство. Необикновеният, спуснат в една бедна, но безгрижна среда, където свободата е залък, за който сам трябва да се пребориш. Двете му сестри – Генка и Мария, моите лели – са били ангелите от детските му години. Още в онези години е станало ясно, че той има друг път. Пътят на изкуството, бягство от реалността и вход към фантазията му. Той обичаше да казва, че винаги е бил фантазьор. Абсолютна истина е. Той бе фокусникът и фокусът едновременно. Той бе магията и магьосникът. Каква бе неговата магия ли? Това, че изообщо дишаше на тази планета, че я изпълваше с топлотата си. Да, точно тази е думата. Топлота. Топлота към приятелите. Топлота към близките. Към приятелите. Топлота и към враговете, скрити зад маски на близки. Крилете на татко бяха широко разперени. Само така той оставаше над нещата, над цялата им тленност, която дълбоко не го вълуваше. Не беше човек на приказките. Действието бе неговото перманентно състояние – бавното движение на ръката, което премества убежната точка на внимание от цялостната картина към един детайл от нея или най-често към един единствен символ.

Излишно е да споменавам, че Кольо К. работеше в повечето направления на изкуството. Живописата бе неговата стихия. Графиката – щастливото избавление, което го свеждаше до няколко щриха. Рисунката – пълната свобода да скицира облаците. Скулптурата – да добави плътност към цялото. Сценографията – да бъде отново хлапе зад кулисите. В театъра, където среща своята следваща любов – актрисата Лиза Шопова. Въобще – той бе всичко това и много повече. Бих могъл да направя безброй сравнения и аналогии, но не искам. Искам да ви дам посоката към него, а вие сами да решите кога да поемете по безкрайния брод на неговата вътрешна същност. Направете го, когато сте готови. Сега – да се върнем към главното. Към есенцията...

Символът! Дали ще е окото, което вижда невидимото, дали ще е къщата,

която семейството е напуснало, дали ще е женският силует, който идва или си отива, дали ще е кракът, който прави крачка напред, дали ще е сълзата, останала неизплакана, дали ще е пътят, по който тепърва ще поемеш, дали ще е сърцето, което иска да бие, а всеки момент ще се спуска, дали ще е десницата, която търси друга десница, дали ще са нейните мигли, над които здрачът плавно се спуска, дали ще е някакво моментно състояние, или ще е застинал миг, обречен да продължи вечно – няма никакво значение. Символът е там. За да ни разкаже историята си. *За малко*, както казваше Кольо. Той искаше да разказва историите си *за малко*. Не допускаше, че това *малко* някога ще се слее с безкрая. Артисти като него не желаят да бъдат в рая. Не го и търсят. Те търсят безкрая, който следва именно след достигането на крайната точка. След излизането от третото детство. При политането.

Хвърчащите хора нямат страх от летене. Така искам да завърша. Извинявам се, че текстът се получи така силно метафизичен. Фактите обаче могат да бъдат намерени в интернет. Моята идея беше да почувствате Кольо К. Да зърнете цветът на карамфила – толкова категорично червен, че пие от зрението. Безумно красива тая негова категоричност! И е единствена по рода си. И сега ще отворя една последна скоба – поклонът! Нисък поклон за цялото културно наследство, което той ни остави. Бедата е, че то не може да го замести. Вашият Кольо К. Моят баща. Да вдигнем поглед за минута към небето и да поблагодарим на Бог, че го прати на земята. *За малко...*